

Az október-végl/november-elejl napok az iskolásoknak az őszi szünetet jelentik, de a felnőtteket is megállásra készítik, hiszen az őszi utolsó hónapja "mindenszentekkel" és "halottak napjával" kezdődik. Ezdőtájt általános a temetőjárás.

Ezekben a tömegeket megmozgató emlékező-napokban minden mássá válik, kicsit megváltoznak benne az emberek is. Ilyenkor többen "tévednek be" a "Mindenszentek" tiszteletére mondott misékre, s még a protestáns templomok látogatottsága is érezhetően megélénkül – elvégre okt. 31-ike a Reformáció ünnepe.

A temetőbe menni kell!

Sokan érzik ezt így. No nem azért, hogy fellendítsék a koszorú-árusok forgalmát és nem is azért, mert a "falu szája megszólalókat" – erre elég kicsi az esély, hiszen a harmadik évezred elejére a falu is meglehetősen "elurbánosodott", s egyébként is hol vannak a tradicionális kontroll-közösségek(?) – sokkal inkább a találkozás miatt. A kőbe zárt múlttal való szembesülés ugyanis egészen más dimenziókba helyezi az ember nyüzsgéssel teli életét...

Az elmúlás szele – érzékenység és egyéni sors-tragédiák mértéke szerint – kit korábban, kit később, de elér. Ez a szél-ütés mindenféleképpen respektet teremt, értéket minősít, s attól függően, hogy ki mennyire tudja ezt az "elmúlás-törvényt" a maga világlátásában, hitében 'helyére tenni', lesz meg az eredménye. Van, aki megjegy, s féltelmében, hogy "lemarad az életről" – igyekszik majdnem mindent kipróbálni. Aki azonban Isten kezéből tudja venni az élet törvényszerű görbülését a sír felé, az békességgel léphet életének ebbe az új szakaszába, ami akár évtizedekig is eltarthat.

Szép-e a temető?

Nekünk az *ecclesia militans* (földön küzdő egyház) tagjainak a napfényes őszi napokban különlegesen szép, mert a meleg színek, a halál ridegségét enyhítik a lelkiünkben, a misztikusan hosszú árnyékok pedig meditációra hívogatnak. Ha aztán az el-elgondolkodásainkból felfakadó lét-igazságok figyelmeztetésként még be is épülnek a hétköznapijainkba, akkor abból mindig békesség születik. Másfajta béke ez, nem világi – az ugyanis mindig csak részleges és elmúló – hanem olyan, amit csak a Mester képes adni az őt követőknek... alkotásra hívogató, erőt-megújító béke ez.

Béke szigete a békétlenség tengerében?

Ez lehetne akár a temető is, de nem az! A moszlimok, a zsidók nem temetkeznek egy földbe a "más hiten" – ideértve az ateistákat is – lévőkkal, s még mielőtt felszisszenénk, ne felejtjük el, hogy az ún. keresztény világban még ma is léteznek *felekezeti temetők*! Emberileg persze nagyon is érthető ez a szemlélet, hiszen ha az életben nem tudtak megbékélni egymással, akkor miért pont a halál örökkévalóságában kellene ezt megtenniük?

Vannak ugyan szép kivételek, de sajnos általános, hogy a temetőben még az "egy-hiten-lévők" se egyformák: kinek hatalmas síremlék "jár" – miért is? –, s milliószám vannak azok, akiknek csak egy "katona-egyenkereszt" jut a temetőjében – elvégre ők csak ifjú életüket áldozták fel a hatalomért! (Fontos! A honvédő-hősök az alapvetően más kategória! Erről is elmélkedniünk kellene...)

Pedig "Isten gyermekei vagyunk" – mindannyian

Ez az ige-üzenet/levélbeli megállapítás pontosan azt hangsúlyozza számunkra, amit mindannyian átérzünk földi vándorlásunk során, hogy ti. *az élet célja az élet maga*.

Az (élet)út – amire születésünkkel állított minket a Gondviselés –, kell hogy vezessen valahová(!), de hogy hova is, nos – János ezt őszintén megvallja – az még nem lett nyilvánvalóvá. János apostol (a szeretett tanítvány) a megtapasztalt szeretetből az igazságot vallja meg: *fogalmunk sincs arról, hogy mivé leszünk!* Fogalmaink ugyan vannak arra, hogy körbedadogjunk az Isten valóságát, de elképzelni az Elképzelhetlent (s Istenben benne van az Ő országa is) – nos, ez meghaladja időbe és térbe, azaz ebbe a múlandó, folytonosan kopó testbe-zárt ideiglenes képességeinket.

Üdvbizonyosság vs. szeretet

Vannak persze olyanok is a JóIsten ege alatt – nem is kevesen(!) –, akik úgy beszélnek itt, ebben a földi létben az "odaátról", mintha már jártak volna ott, de ez a gör-

csös bizonyosság inkább elszomorító a gondolkodó ember számára, mintsem építő, arról nem is szólva, hogy nem sok köze van a Krisztus-követéshez, aminek főntről kapott kegyelmi alapja a szelidség és a szeretet józansága.

Helyesebb és nyugalmat-hozóbb őszintén megvallani, hogy bizony nem tudjuk – ezt sem tudjuk, legfeljebb csak sejtjük – mintsem eszelősen kapaszkodni a giccsesre kerekített emberi elképzelésekbe. Míg az élet realitását nélkülözők itt a földi létben kívánják a mennyi örömeit begyűjteni – erről szól ugyanis rajongó életük –, addig János tanítványi bölcsessége arra figyelmeztet, hogy a színről-színre látás teljességét odát kapjuk meg, nem pedig idelelni. Lehet ez ellen berzenkedni, de jól van ez így... Isten tudja, hogy mire van szükségünk, s azt mindig meg is kapjuk!

fm

Dsida Jenő Temetőben

**Köröttem csend – és temető.
Csak néha suttog valami,
csak néha lehet hallani:
ez ő, ez ő, ez ő! –
Azután minden újra csendes,
és álmodik a temető.**

**Én hajtott fővel ballagok,
s a néma árnyak szembe jönnek,
s a sírkeresztek rámköszönnek,
és mind az igazi Nagyok –
Én, a halottak ismerőse,
révedő szemmel ballagok.**

**Utánam huhog a Jövő,
a Múlt, Jelen, a sok kereszt,
s az árnyak kara zúgni kezd:
ez ő, ez ő, ez ő! –
Azután minden újra csendes,
és álmodik a temető.**

Kedves Testvéreim!

Szokásosnál rövidebb hírlevéllel jelentkezem a reformáció hónapjában. Ilyenkor számos szép programra hívogatnak – néhányon mi is részt vettünk – s ez az a hónap, amikor a kerti teendők időfálfő erejét mi is megtapasztalhatjuk.

Az elmúlt évek jó tapasztalatai nyomán a *Reformáció-Hete* nálunk itt Tatán most is (fél)hétet zárul. (Mindenszentek-halottaknapjára országos ideodautazások következtében korábban alkalmainkat szerényebb mértékben látogatták.) Itt is igaz a mondás, hogy a számszerint kevesebb, az sokszor több! Így hívogatok nyugállományú szolgatársam *Végh Tamás* ezt a 'fél-hetet' be-töltő igehirdetés-sorozatára is!

Jelentem a Gyülekezetnek, hogy kistemplomunk 15 év után esedékes teljes nyílászáró-festési/felújítási munkálatai befejeződtek, ami nagy örömmel és nyugalommal tölt el mindannyiunkat. Köszönöm Mindazoknak, akik ezt lehetővé tették!

Mindenkinek kívánok
ezúton is hálaadó istenes
csendes-perceket, az őszi
borúsabb idő ellenére is
lutherános derűt, s
lelképásztori szeretettel
hívogatom Testvéreket
alkalmainkra is:
„Erős vár mi
Istenünk!”

Franko

Mindenható Isten!
Hálát adunk atyai
gondoskodásodért és azért
a jóságodért, hogy
megáldod a földet és
munkánkat, és megadod
mindennapi kenyerünket.
Kérünk, nyisd meg jóságos
szívedet, szelid kezedet,
áldj meg minket és a tőled
kapott javainkat, fordítsd
javunkra ajándékaidat,
hogy keresztyén módon
éljünk és gazdálkodjunk,
családunknak és
embertársainknak

szolgálunk testi és lelki
javainkkal, téged pedig igaz
hittel és jó lelkiismerettel
dicsőítsünk most és
örökké, az Úr Jézus
krisztus által. Ámen.

Hálaadó-oltárunk
(szep. 28-iki vasárnapon)
Köszönjük a díjazást!

Rövid-hírek

Szeptember 15-én Pataki Gergely (ev.) és Kovács Ivetta (r.kat) testvéreink Isten előtt házasságot kötöttek. Isten áldása kísérfje őket további életútjukon!

Szeptember 28-án az Almási úti temetőben eltemettük Böjtös Sándor evangélikus testvérünket, akit 84 éves korában szólított magához az Élet és a Halál URa. Boldogok akik az ÚRban hunytak el!

Oktober 6-án a templomtér nyílászáróinak festési munkálatai után nagytakarítást végeztünk. Köszönjük a képen nem szereplő testvéreink segítségét is!

Oktober 6-án Budapesten a Deák-téri Evangélikus Templomban Országos Evangélizáció volt, melyen gyülekezetünk-ből **Molnár Piroska** presbiter testvérünk vezetésével többen is részt vettek. (Rövid beszámolóját anyagtorlódás miatt most nem tudjuk közölni, beszámolójának keretét a későbbiekben keressük.)

Oktober 7-én, istentiszteletünk keretében a keresztség szentségében részesült **Horváth Orsolya** kistestvérünk, **Horváth Tibor (ev.)** és **Horváthné Dr. Neiger Éva Kata (r.kat.)** másodszültött gyermeke. Isten áldása kísérfje a gyermeket, s az egész családot!

Oktober 19-én a Tatabányán az Újtelepi temetőben eltemettük **Fribitzer Józsefné sz. Salamon Éva** testvérünket. A Mindenható ÚR Isten 1931.12.31. láttatta meg vele a napvilágot, s 2018.09.27-én hívta magához. Emlékét tegye áldottá övé körében! Boldogok, akik az ÚRban hunytak el!

Jelentem, hogy október 15-én és 24-én Budapesten – mint lelkesbíró, az eljáró bíróság tagjaként – tárgyaláson vettem részt. Hétéves megbízatásom ezzel gyaníthatóan véget is ért, hiszen egyházunk zsinata a törvényeink értelmében hamarosan tisztújító választásokat ír ki.

A REFORMÁCIÓ ÜNNEPE KÜSZÖBÉN

(Hitünk átvilágítása a Biblia és a hitvallás mérlegén)

Oktober 28. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon
MEGBOCSÁTOTT! (1Jn. 1,8–9.)

Szolgál: **Végh Tamás**
ny. budapest-fasori lelképásztor

Oktober 29. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon
MEGSZABADÍTOTT!

(5Móz. 18,9–16. Acs. 19,18–20.)

Szolgál: **Végh Tamás**

Oktober 30. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon
MEGŐRIZ! (Róm. 8,28.)

Szolgál: **Végh Tamás**

Oktober 31. 18 óra

Evangélikus Kistemplom
BOLDOG TUDÁS! (Mt. 11,28–30.)

Szolgál: **Dr. Szabó Előd**
tatai lelképásztor, liturgia: *frankom*
Utána szeretetvendégség!